POZIŢIA STATELOR SOCIALISTE FAŢĂ DE INSTITUŢIILE SPECIALIZATE ALE O.N.U.

DE

N. ŢAŢOMIR

Pentru rezolvarea unor probleme de specialitate pe plan mondial şi pentru găsirea unor soluţii comune şi acceptabile pentru un număr mai mare sau mai mic de state, s-a găsit necesar — începînd din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, odată cu intensificarea relaţiilor internaţionale în toate domeniile şi cu dezvoltarea considerabilă a ştiinţei şi tehnicii — a se institui anumite uniuni internaţionale cu caracter administrativ pentru reglementarea variatelor şi multiplelor raporturi interstatale şi a se crea anumite birouri internaţionale în domeniul transportului, agriculturii, muncii, sănătăţii, industriei, comerţului, ştiinţei, culturii etc.

Rolul şi importanţa convenţiilor internaţionale, în domeniile de activitate enumerate mai sus, au fost intenţionat exagerate de către doctrina burgheză de drept internaţional, întrucît acordurile respective au fost încheiate de către statele capitaliste, juriştii burghezi încercînd să „demonstreze" teoretic că aceste convenţii reprezintă o dovadă concretă a dezvoltării progresive a dreptului internaţional [1]) şi că uniunile administrative — astăzi instituţii specializate — ar garanta, prin ele însele, evoluţia paşnică a relaţiilor interstatale. Teoretizînd astfel, ei omiteau şi omit cu rea credinţă să analizeze natura reală a raporturilor internaţionale, natura de clasă a dreptului internaţional.

În realitate, aceste uniuni nu au nici rolul, nici însemnătatea atribuite lor de doctrina burgheză, colaborarea statelor în cadrul acestor organizaţii avînd un caracter limitat şi de strictă specializare. Numai pacifismul burghez şi doctrina burgheză, apărătoare a intereselor marilor monopoluri, au văzut în aceste organizaţii un stadiu înaintat al evoluţiei dreptului internaţional şi al practicii internaţionale. Ele reflectă însă în realitate contradicţiile de neîmpăcat din lumea capitalistă şi lupta dintre statele capitaliste care s-a ascuţit odată cu trecerea lor la stadiul imperialismului.

Art. 24 din Pactul Ligii Naţiunilor prevedea că toate birourile internaţionale, existente sau care se vor înfiinţa, vor fi puse, dacă participanţii sînt de acord, sub controlul Ligii, fiind subordonate Secretariatului ei. Această

1) F. I. Kojevnicov şi alţii, *Dreptul Internaţional*, Editura ştiinţifică, 1959, p. 378.

subordonare nu s-a realizat însă în practică, organizaţiile rămînînd independente şi mărginindu-se numai a efectua un schimb de informaţii episodice şi uneori destul de sumare cu Secretariatul.

Carta O.N.U., în cap IX, prevede cooperarea internaţională, economică şi socială, recomandînd statelor, în scopul creării condiţiilor de stabilitate şi bunăstare necesare asigurării unor relaţii paşnice şi prieteneşti între naţiuni, întemeiate pe respectarea principiului egalităţii în drepturi şi autodeterminării popoarelor (art. 55, paragraful 1), să promoveze reglementarea problemelor internaţionale în domeniile economic, social, al sănătăţii şi altor probleme conexe, precum şi cooperarea internaţională în domeniul culturii şi educaţiei (art. 55, al. b). În acest scop, toţi membrii Organizaţiei Naţiunilor Unite trebuie să-şi asume obligaţia să întreprindă acţiuni comune şi separate, în colaborare cu Organizaţia (art. 56).

Instituţiile specializate iau fiinţă prin acorduri interguvernamentale şi sînt înzestrate, conform statutelor lor, cu răspunderi întinse internaţionale în domeniile economic, social, cultural, educativ, al sănătăţii publice şi în alte domenii conexe.

Statutul juridic al instituţiilor specializate ale O.N.U. este caracterizat prin trei elemente, *sine quibus non* o organizaţie internaţională nu poate fi calificată ca instituţie prevăzută de art. 57 din Cartă:

1) existenţa unor acorduri interguvernamentale speciale, încheiate în scopul înfiinţării acestor instituţii înzestrate cu întinse răspunderi internaţionale;

2) un obiect de reglementare, specific acestor instituţii, obiect ce constă în colaborarea interstatală în domeniile economic, social, cultural, educativ, al sănătăţii publice şi în alte domenii conexe;

3) existenţa unor acorduri speciale care prevăd, fără a afecta întrutotul independenţa instituţiei specializate, condiţiile în care se stabilesc legăturile dintre instituţia respectivă şi O.N.U. (art. 57, pct. 1, art. 63, pct. 1 din Carta O.N.U.). Aceste acorduri, încheiate prin Consiliul Economic şi Social, trebuie să fie supuse aprobării Adunării Generale a O.N.U.

Consiliul Economic şi Social poate coordona activităţile instituţiilor specializate prin consultări cu ele şi prin recomandări făcute lor, precum şi Adunării Generale[2]) şi membrilor Organizaţiei Naţiunilor Unite (art. 63, pct. 2 din Carta O.N.U.), avînd totodată dreptul de a lua toate măsurile pe care le consideră utile spre a obţine regulat rapoarte de la instituţiile specializate (art. 64, Carta O.N.U.). De asemenea, Consiliul Economic şi Social poate, cu aprobarea Adunării Generale, să presteze serviciile cerute de instituţiile specializate (art. 66, pct. 2).

Mai sînt instituite şi alte asociaţii internaţionale cu caracter administrativ, înfiinţate tot prin acorduri de voinţă ale subiectelor de drept internaţional, (nu intră în cadrul preocupărilor noastre diferitele organizaţii obşteşti şi interdepartamentale, ca federaţii sportive, asociaţia dreptului internaţional, etc., care nu pot deveni instituţii specializate, ele fiind înfiinţate de diversele organizaţii naţionale sau de organele administrative interstatale din a-

---

2) Adunarea Generală are atribuţia de a examina şi aproba înţelegerile financiare şi bugetare cu instituţiile specializate şi de a controla bugetele administrative ale lor în scopul de a le face recomandări (art. 17, pct. 3 din Carta O.N.U.).

numite state etc.) care au o activitate destul de bogată și variată în domeniul specialității lor și în care au intrat și unele state socialiste, cum sînt, de exemplu, Uniunea internațională feroviară, Uniunea internațională a sistemului metric (Metrologie legală), Uniunea internațională pentru lupta împotriva epizotiilor, Comisia internațională pentru educație, Asociația internațională pentru standardizare, Uniunile internaționale pentru lupta împotriva cancerului, tuberculozei etc. Aceste uniuni pot deveni instituții specializate numai dacă se perfectează acordurile speciale, prin intermediul Consiliului Economic și Social, între ele și Organizația Națiunilor Unite.

Organizația Națiunilor Unite nu are dreptul să înființeze instituții specializate și se bucură (art. 59 din Carta O.N.U.) numai de prerogativa de a iniția (chiar dacă conferința de instituire se convoacă în sînul Adunării Generale a O.N.U.), atunci cînd este cazul, negocieri între statele interesate pentru crearea de noi instituții specializate necesare atingerii scopurilor arătate în art. 55 din Cartă (ridicarea nivelului de trai, folosirea deplină a mîinii de lucru și condiții de progres și de dezvoltare de ordin economic, social ; reglementarea problemelor cu caracter internațional în domeniile economic, social, sanitar etc. ; cooperarea pe tărîmul culturii și educației ; respectul universal și efectiv al drepturilor omului și al libertăților fundamentale pentru toți, fără deosebire de rasă, sex, limbă sau religie).

Instituite printr-un acord special multilateral încheiat de către state — subiecte ale dreptului internațional —, cu atribuții limitate și specificate în înseși clauzele acordului de voință interstatal, cu o existență juridică pe plan internațional lăsată la latitudinea părților contractante, instituțiile specializate nu sînt și nu pot fi subiecte de drept internațional, obligațiile asumate de ele incumbînd statelor și nu acestor entități specializate internaționale, cărora doctrina burgheză de drept internațional încearcă să le atribuie caracteristicile unui subiect de drept internațional, pentru a le plasa în cele din urmă deasupra statelor. Teza reacționară referitoare la caracterul suprastatal al diverselor organe și organisme internaționale izvorăște din practica statelor imperialiste de a viola suveranitatea altor state și de a impune acestora adoptarea unei politici expansioniste și agresive.

Recomandările și proiectele de convenții, făcute și — respectiv — adoptate de instituțiile specializate, nu pot obliga din punct de vedere juridic — statele participante, decît numai dacă recomandările sînt confirmate printr-o lege internă a statului, iar proiectele dacă sînt semnate sau ratificate de statul participant. Acordurile bilaterale și hotărîrile urmează, de asemenea, procedura utilizată în domeniul tratatului internațional, ținîndu-se seama de puterea suverană a statului participant, pentru hotărîri sau decizii fiind necesară ratificarea sau „acceptarea" lor de către subiectele de drept internațional, entități suverane care au dreptul să invoce diferite rezerve în domeniul executării anumitor clauze de natură a prejudicia interesele lor[3]). Statele nu pot fi deci obligate împotriva voinței lor suverane în nici un domeniu, implicit în acela al hotărîrilor luate de instituțiile specializate create prin însăși această voință suverană. Cum foarte just subliniază S. A. Malinin, hotărîrile instituțiilor specializate sînt obligatorii pen-

3) S. A. Malinin, *Natura juridică a instituțiilor specializate ale O.N.U.*, în «Statul și Dreptul Sovietic», nr. 11, 1958, pp. 87—96.

tru statele participante numai dacă se referă la probleme financiare, administrative sau tehnice (aprobarea bugetului, fixarea cuantumului cotizațiilor, întreținerea canalelor maritime internaționale etc.), hotărîri care în realitate nu creează obligații juridice noi, ci sînt consecințe firești ale unor obligații deja acceptate de statele participante. Numai statele — subiecte ale dreptului internațional — pot fixa privilegiile și imunitățile instituțiilor specializate, pot încheia convenții în acest sens (ca, de exemplu, Convenția generală referitoare la privilegiile și imunitățile instituțiilor specializate, adoptată de către Adunarea Generală a O. N. U. la 21 noiembrie 1947, care extinde aplicarea art. 104 și 105 din Cartă, în sensul că instituțiile specializate se bucură pe teritoriul fiecăruia din membrii lor de capacitatea juridică necesară pentru exercitarea funcțiunilor și realizarea scopurilor lor (art. 104 din Cartă), precum și de privilegiile și imunitățile care îi sînt necesare pentru realizarea scopurilor lor (art. 105 din Cartă), sau pot refuza încheierea unor asemenea convenții care nu corespund necesităților practicii internaționale.

Consecințele acordurilor referitoare la privilegii și imunități sînt limitate la teritoriul statelor semnatare sau aderente la convențiile respective.

Reprezentanții instituțiilor specializate pot participa, fără drept de vot, la discuțiile Consiliului Economic și Social și la acele ale comisiilor înființate de el, iar proprii lui reprezentanți pot participa la discuțiile instituțiilor specializate (art. 70 din Carta O.N.U.). Acestea, pentru chestiunile care sînt de competența lor, pot acorda ajutorul cerut de Consiliul de Tutelă (Art. 91 din Carta O.N.U.) în rezolvarea problemelor internaționale de strictă specialitate. Instituțiile specializate, autorizate de Adunarea Generală în acest scop, mai au dreptul să ceară avize consultative Curții Internaționale de Justiție asupra problemelor juridice în limitele activității lor (art. 96, pct. 2 din Carta O.N.U.).

Reiese în mod evident, din cele arătate pînă acum, complexitatea legăturilor dintre instituțiile specializate și organele O N.U., raporturi fie principale și cu caracter oarecum permanent (cu Consiliul Economic și Social), fie secundare și cu caracter temporar (cu Consiliul de Tutelă și Curtea Internațională de Justiție), fie generale (cu Adunarea Generală și Consiliul de Securitate). Independența instituțiilor specializate față de O.N.U. este relativă, cu caracter mai mult de autonomie, de aceea am și afirmat că acordurile speciale care prevăd condițiile acestor raporturi nu afectează *întrutotul* independența, ci numai *parțial*. O.N U. avînd, în aceeași măsură, un drept de control asupra activității acestor instituții internaționale.

Dacă din punct de vedere formal juridic, O.N.U. nu are dreptul să desființeze o instituție specializată, practic vorbind, o hotărîre în acest sens a organizației internaționale poate fi tradusă în viață prin simplul fapt că majoritatea membrilor instituțiilor specializate sînt membri ai O.N.U. Odată trasată linia de conduită în forul internațional, se poate ușor prevedea cuantumul voturilor acelorași membri în cadrul deciziilor de dizolvare a instituției specializate respective. Rămîne de văzut cine trasează această linie de conduită și reprezentanții căror state o acceptă. După cum se știe, nici O.N.U., nici instituțiile specializate nu au caracter de universalitate, întru-

cît grupul de state imperialiste, majoritar din punct de vedere numeric — violînd normele elementare și principiile unanim admise de drept internaţional — împiedică acordarea calităţii de membri legimiti Republicii Populare Chineze, Republicii Democrate Germane etc., înlăturînd astfel aportul lor substanţial în rezolvarea problemelor internaţionale într-o lume în care numai respectarea integrală a principiului leninist al coexistenţei paşnice poate oferi soluţii eficiente pentru pacea și securitatea mondială, chiar în domeniile de strictă specialitate.

Statele socialiste nu participă la activitatea acelor instituţii de drept internaţional care sînt instrumente ale politicii imperialiste de aservire și dominaţie, dar — respectînd întrutotul principiile unanim admise de drept internaţional, prevăzute de Carta O.N.U., fundamentul legalităţii internaţionale contemporane — contribuie intens și constructiv la desfășurarea normală a activităţii statutare a acelor instituţii specializate care-și pot aduce aportul lor la dezvoltarea colaborării dintre state.

Politica externă a U.R.S.S. contribuind la construirea societăţii comuniste, iar politica externă a statelor democrat-populare la construirea societăţii socialiste (socialismul fiind stadiul inferior al comunismului), statele socialiste pornesc, în rezolvarea problemelor internaţionale, de la interesele stabilirii unei păci democratice și trainice în lumina principiului coexistenţei paşnice, reflectat în Carta O.N.U.

Colaborarea dintre state nu poate fi consolidată de acele instituţii care facilitează capitalului monopolist obţinerea de profituri maxime și activează pe linia unei politici de expansiune și de dominare.

Organizaţia Aviaţiei Civile Internaţionale (OACI) a fost creată din iniţiativa S.U.A., care încearcă pe această cale să-și asigure prioritatea în domeniul aviaţiei în scopuri expansioniste, violînd principiul egalităţii suverane a statelor. Pentru acest motiv, majoritatea statelor socialiste își reglementează legăturile aeriene internaţionale pe baza convenţiilor bilaterale egale.

Mai elocvente sînt însă scopurile organizaţiilor internaţionale în domeniul activităţii bancare. Este vorba de organizaţia denumită Banca — Banca Internaţională pentru Reconstrucţie și Dezvoltare, înfiinţată sub presiunea S.U.A. și de organizaţia denumită — Fond — Fondul Internaţional Monetar.

Conform prevederilor statutare, Banca nu are dreptul să se amestece în problemele politice, ci întreaga sa activitate trebuie să se desfășoare în domeniul economic și financiar. În realitate, atît Banca Internaţională, cît și Fondul Internaţional servesc intereselor imperialiste, activînd în scopuri expansioniste. Ele intensifică afluxul de capital pe plan internaţional și acordă împrumuturi în vederea aceloraşi ţeluri. Create sub acţiunea capitalului american pentru penetraţia S.U.A. în treburile europene, și nu numai europene, ele, conform înţelegerii cu O.N.U., nu sînt supuse controlului acesteia, ci controlului S.U.A. (care are aproximativ 28.000 de voturi (28%), în timp ce statul Panama are numai 255 de voturi, la baza distribuirii numerice a voturilor stînd cuantumul cotelor, asemeni societăţilor pe acţiuni, iar hotărîrile fiind luate cu majoritate simplă. Dintre directorii executivi ai Fondului, cinci sînt *numiţi* de către membrii care au cele mai mari cote-părţi (în primul rînd S.U.A., apoi Anglia și Franţa), iar ceilalţi sînt *aleşi* de Guvernatori.

Înființată în 1956, Corporația Financiară Internațională (I.F.C.) pentru încurajarea exportului de capital particular și a investițiilor particulare, este în realitate o filială a Băncii Internaționale pentru Reconstrucție și Dezvoltare, conducerea acestor două instituții specializate fiind comună. Numai membrii acestei Bănci pot fi membri ai I.F.C., al cărei mecanism de funcționare este astfel organizat încît întreaga activitate a instituției să faciliteze politica expansionistă a S.U.A. și creșterea profiturilor întreprinderilor particulare americane.

Tranzacția efectuată în 1960 între guvernul Izraelului și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare relevă pregnant tendința capitalului american de a acapara noi poziții în această țară. Ca răspuns la cererea guvernului Izraelului de a i se acorda un împrumut de 25—30 milioane dolari, președintele Băncii a cerut transferarea proprietăților de stat ale Izraelului — porturile și întreprinderile din regiunea Mării Moarte — în posesia capitalului particular și îndeosebi a celui american. Ziarul «Kol-Haam» din 13 iulie 1960 subliniază pe drept cuvînt că guvernul a cedat capitalului străin porturile țării, capitalul american urmînd să predomine în întreprinderile care au aparținut statului.

Datorită scopurilor reacționare ale acestor instituții specializate, ale căror statute violează flagrant principiul egalității suverane a statelor, țările socialiste nu participă la activitatea lor.

În scopul lărgirii colaborării cu alte state pentru rezolvarea problemelor de muncă, statele socialiste — printre care și țara noastră — au devenit membre ale Organizației Internaționale a Muncii (O.I.M.), al cărei mecanism de funcționare este deosebit de al celorlalte instituții specializate ale O.N.U. În pofida scopurilor O.I.M. (printre care acela de a elabora convenții internaționale de muncă asupra salariilor, orelor de muncă, vîrstei minime de angajare, condițiilor de muncă pentru diferite categorii de muncitori, despăgubirilor pentru muncitori, asigurărilor sociale, concediilor plătite, protecției muncii, serviciilor de plasare, inspecției muncii etc.) rezultatele practice nu sînt mari, deoarece foarte multe din convențiile elaborate nu au fost ratificate sau au fost ratificate în parte, ori au fost ratificate de un număr mic de state între care nu figurau statele industriale mari. Nici recomandările O.I.M. nu au avut o eficacitate reală. Delegatul muncitorilor din R.P.R. la lucrările conferinței O.I.M. din iunie 1959 a arătat că atît raportul comitetului special desemnat de Consiliul de Administrație pentru ameliorarea metodelor de lucru ale conferinței (scopul raportului fiind renunțarea la practicile discriminatorii ale grupului patronal capitalist și rezolvarea problemei răspunderii cu depline puteri a delegaților țărilor socialiste), cît și publicațiile oficiale ale O.I.M. conțin un material cifric referitor la evoluția îngrijorătoare a șomajului în țările capitaliste, subliniind necesitatea ca O.I.M. să fie mai aproape de doleanțele oamenilor muncii din țările capitaliste și să sprijine revendicările lor. De la crearea sa, O.I.M. — în special în ultimii ani — a făcut o serie de progrese în direcția aplicării principiului universalității, deși ea continuă să împiedice în mod arbitrar reprezentarea legitimă a R.P. Chineze, a R.D. Germane, a R.P.D. Coreene și R.D. Vietnam.

Unele succese ale Organizației Internaționale a Națiunilor Unite pentru educație, știință și cultură (U.N.E.S.C.O.) în domeniul științei și tehnicii sînt umbrite de încercările puterilor imperialiste de a calomnia statele socia-

liste şi a le stăvili efortul pentru traducerea în viaţă a principiului coexistenţei paşnice între popoare, precum şi de tentative imperialiste de a reduce la neant principiul universalităţii organizaţiei (prin respingerea — de pildă — a primirii în rîndurile membrilor ei a R.P. Chineze). În secretariatul organizaţiei nu există o reprezentare proporţională a statelor membre (de exemplu, Franţa în 1958 avea de cinci ori mai mulţi reprezentanţi decît prevede statutul, în timp ce U.R.S.S. nu era reprezentată nici cu 20% din numărul statutar).

La a XV-a sesiune a Adunării Generale a O. N. U., tovarăşul N. S. Hruşciov a arătat că „aparatul executiv al O.N.U. este alcătuit în mod unilateral. El abordează adesea rezolvarea problemelor de pe poziţia unui anumit grup de ţări“ [4]).

Situaţia fiind similară în componenţa diferitelor organe ale instituţiilor specializate, reprezentanţii statelor socialiste au subliniat — la sesiunile ordinare care au avut loc în cursul anului 1960 — stringenta necesitate de a se schimba această componenţă, în sensul ca ea să reflecte raportul real de forţe din lumea contemporană, pentru a se putea astfel garanta deplina obiectivitate a activităţii desfăşurate de organele instituţiilor specializate. Aceste organe trebuie să fie într-adevăr organe democratice, care să stea de strajă intereselor tuturor statelor membre.

Reprezentanţii ţării noastre au dus şi în acest domeniu „o acţiune perseverentă şi continuă pentru a face cunoscută şi a clarifica poziţia ţărilor socialiste şi pentru a se adopta măsuri practice, care să contribuie la rezolvarea constructivă a marilor probleme internaţionale nerezolvate“ [5]).

În publicaţiile U.N.E.S.C.O., apar uneori articole care calomniază ţările socialiste şi dezinformează, violîndu-se prin aceasta însăşi prevederile statutare, pentru respectarea cărora luptă — principial şi perseverent — statele socialiste, membre ale organizaţiei.

Scopurile U.N.E.S.C.O. (contribuţia la pace şi securitate, colaborarea între naţiuni prin educaţie, ştiinţă şi cultură, obţinerea respectării dreptăţii, domniei legii, drepturilor omului şi libertăţilor fundamentale, fără deosebiri de rasă, limbă, religie, sex, încurajarea schimbului de reprezentanţi ai educaţiei, ştiinţei şi culturii, de opere de artă, material ştiinţific de laborator, răspîndirea învăţămîntului elementar obligator, sprijinirea cercetărilor ştiinţifice pentru ameliorarea condiţiilor de viaţă etc.), nu trebuie să rămîie la stadiul unui enunţ formal din contextul unui statut oarecare. Un exemplu viu de traducere în viaţă a acestor scopuri ni-l oferă U.R.S.S., ale cărei înalte foruri de ştiinţă comunică întregii lumi strălucitele rezultate ale explorării cosmosului.

U.N.E.S.C.O. are datoria de a colabora intens la opera de promovare a cunoaşterii reciproce prin toate mijloacele de comunicaţii cu masele, de a da impuls educaţiei maselor şi răspîndirii culturii, de a încuraja studiul şi înţelegerea ştiinţei, de a păstra patrimoniul universal al cărţilor, operelor de artă, a monumentelor istorice şi ştiinţifice etc., aşa cum procedează cu consecvenţă toate statele socialiste.

---

4) N. S. Hruşciov, *Cuvîntare la cea de-a XV-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U.*, în «Scînteia», nr. 4947 din 24 sept. 1960.

5) Gh. Gheorghiu-Dej, *Expunere cu privire la lucrările sesiunii Adunării Generale a O.N.U. şi la activitatea delegaţiei R.P.R.*, în «Scînteia», nr. 4981 din 3 noiembrie 1960.

Pentru aceste considerente — şi ca o concluzie finală — se poate afirma că poziţia statelor socialiste faţă de ansamblul instituţiilor specializate ale O.N.U., poziţie întrutotul justă, fundamentată pe ştiinţa marxist-leninistă, nu este şi nu poate fi unilaterală, cu alte cuvinte ori o participare *fără rezerve* la toate aceste organisme internaţionale, ori o respingere *integrală* a lor fără excepţie. Statele socialiste nu participă decît la acele instituţii specializate, a căror activitate poate contribui la consolidarea păcii şi securităţii mondiale.

ПОЗИЦИЯ СОЦИАЛИСТИЧЕСКИХ ГОСУДАРСТВ ПО ОТНОШЕНИЮ К СПЕЦИАЛИЗИРОВАННЫМ УЧРЕЖДЕНИЯМ ОРГАНИЗАЦИИ ОБЪЕДИЕННЫХ НАЦИИ

Краткое содержание

Начиная со второй половины XIX века, когда расширились международные отношения во всех областях с развитием науки и техники стало необходимо организовывать международные объединеня административного характера для разрешения некоторых вопросов всемирного масштаба и для принятия общих мер, которые соответствовали бы интересам большему или меньшему числу государств.

Административные объединения — теперь специализированные учреждения — сами собой не гарантируют мирную эволюцию отношений между государствами, а международные конвенции по этим специальным вопросам не представляют собой конкретных доказательств, что международное право развивается прогрессивно. Буржуазные юристы, которые придерживаются противого ложного мнения, умышленно упускают из виду анализировать реальный характер международных отношений, классовый характер международного права.

Автор, анализируя юридический статут специализированных учреждений ООН, аргументирует, что ни ООН, ни специализированные учреждения не имеют универсального характера, потому что группа империалистических государств, которые еще представляют большинство с точки зрения численности, нарушая элементарные нормы и всеми признанные принципы международного права, препятствуют принять в ООН, как законных членов, Китайскую Народную Республуку и сопротивляются изменению состава разных органов специализированных учреждений, состав которых должен отражать реальное соотношение сил современного мира, для того чтобы гарантировать полную объективность в деятельности этих органов.

Социалистические государства не участвуют в некоторых учреждениях международного права, которые являются орудиями империалистической политики порабощения и господства, но, соблюдая полностью общепризнанные принципы международного права, установленные уставом ООН, содействуют постоянно и конструктивно для нормального проявления деятельности, согласной с уставом, тем специализированным учреждениям, которые могут принести свой вклад в дело развития сотрудничества между государствами, согласно ленинскому принципу

мирного сосуществования между государствами с различными социальными строями.

В заключение автор выявляет, что позиция социалистических государств по отношению к специализированным учреждениям ООН, позиция во всём справедливая, полностью научная, теоретически обоснованная на творческом марксизме-ленинизме, не есть и не может быть односторонней, положительной или отрицательной, другими словами или участье без оговорок во всех этих международных организациях или отказ от них без исключения.

POSITION DES ÉTATS SOCIALISTES DEVANT LES INSTITUTIONS SPÉCIALISÉES DE L'ORGANISATION DES NATIONS UNIES

Résumé

Dans la seconde moitié du XIX-ème siècle, pendant que s'intensifiaient les relations internationales dans tous les domaines et que se développaient considérablement les sciences et les arts techniques, on a eprouvé la nécessité d'instituer quelques unions internationales à caractère administratif, pour résoudre certains problèmes de spécialité sur le plan mondial et pour trouver des solutions communes et acceptables pour un nombre plus ou moins grand d'états.

Les unions administratives — aujourd'hui institutions spécialisées — ne garantissent pas par elles-mêmes l'évolution pacifique des relation internationales ; d'autre part, les conventions internationales conclues dans le domaine de ces activités spéciales ne sont pas une preuve concrète que le droit international se développe progressivement. Les auteurs bourgeois, qui soutiennent la thèse contraire, omettent, de mauvaise fois, d'analyser la nature réelle des rapports internationaux, la nature de classe du droit international.

Après avoir analysé les statuts juridiques des institutions spécialisées de l'O.N.U., l'auteur pose comme argument que ni l'O.N.U. ni les institutions spécialisées n'ont un caractère d'universalité, parce que, d'une part, le groupe des états impérialistes ayant encore la majorité au point de vue du nombre et violant les normes élémentaires et les principes unanimement admis de droit international, empêche d'accorder la qualité de membre légitime à la République Populaire Chinoise, à la République Démocratique Allemande etc. (dans le cadre de l'O.N.U.) et, d'autre part, s'oppose à ce qu'on fasse des changements dans la composition des différents organes des institutions spécialisées, composition qui doit refléter le rapport réel des forces dans le monde contemporain, afin de garantir la parfaite objectivité des activités que déploient les organes respectifs.

Les états socialistes ne participent pas à l'activité de certaines institutions de droit international, instruments de la politique impérialiste d'asservissement et de domination, mais ils respectent en tout point les principes unanimement admis de droit international prévus par la Charte de l'O.N.U. ; ainsi ils contribuent d'une manière permanente et constructive au développement normal de l'activité selon les statuts de ces institutions spéciali-

sée ; aussi ces institutions peuvent-elles apporter leur contribution au développement de la collaboration entre différents états : elles apliquent ainsi le principe léniniste de la coexistence pacifique entre les états, même entre ceux qui ont une organisation sociale différente.

En conclusion, l'auteur relève le fait que la position des états socialistes par rapport aux institutions spécialisées de l'O.N.U. est une position à tout point de vue juste et pleinement scientifique ; elle se base sur le marxisme-léninisme créateur et ne saurait être unilaterale, positive ou négative ; en un mot, ils ne peuvent ni participer sans réserve à toutes les organisations internationales ni les repousser toutes sans exception.